

[Litten Hansen.]

tid siden hr. Guldberg – selv om det var slemt nok i sig selv. Nej, situationen blev ændret, da Danmark blev medlem af De europæiske Fællesskaber, og det er langt værre.

Ministeren siger i sin redegørelse om den fælles EF-politik i forhold til Afrika (Folketingstidende 1976–77, sp. 1673), at det på forhånd stod os klart,

»at de ni i forhold til udviklingen i denne del af verden havde forskelligt historisk udgangspunkt og forskellige interesser at tage hensyn til – interesser, som næppe lige så let ville kunne forenes som de nordiske landes holdninger.«

Det er, hvad jeg vil kalde en kraftig underdrivelse. Ved vort medlemskab af EF blev vi medlem af de riges klub, foreningen af de store gamle imperialister, som samtidig er vor tids store neokolonisatorer. Skal deres Afrikapolitik være Danmarks? Åbenbart og desværre.

Ministeren siger senere i sin redegørelse (Folketingstidende 1976–77, sp. 1677):

»Det er med stor tilfredshed, vi fra dansk side har iagttaget, at de ni EF-lande gennem de senere år i stadigt voksende omfang i FN har indtaget fælles holdninger, der er kommet til udtryk dels gennem fælles stemmeafgivelse, dels ved fælles udtalelser, herunder stemmeforklaringer.«

Til det vil jeg sige, at det er med den største bekymring og uro, vi har iagttaget den samme tendens. Det er nemlig ikke Danmark, der lægger linjen i denne fælles optræden, det er derimod de store brødre i EF, specielt Frankrig, England og Tyskland.

Når man som jeg for nylig har deltaget i FN's generalforsamling og den danske delegations arbejde, så får man et levende billede af, hvordan dette samarbejde foregår, selv om parlamentarikerne ikke kan deltage i de møder, der afholdes mellem EF-parterne indbyrdes. Det er storebror, der taler til lillebror. Først prøver han med det gode, og hvis det ikke lykkes, så puster han sig op, og hvis det heller ikke hjælper, ja, så får lillebror tærsk, indtil han gør, som storebror siger.

Efter sådanne forhandlinger kommer ambassadøren og missionens øvrige faste stab ud med sved på panden og er lettere rystede.

Da VS og andre EF-modstandere i sin tid kæmpede for at holde Danmark uden for EF, talte vi meget om risikoen for, at Danmarks udenrigspolitik skulle blive påvirket i en uheldig

retning, i en retning, som afstemningerne i FN er et meget godt udtryk for. Nej hov, siger man så fra regeringens side, og ministeren ryster på hovedet, jeg er ikke rigtig klog, Danmarks suverænitet er overhovedet ikke anfægtet. Jo såmænd, siger man fra visse borgerlige politikeres side, det er den da rigtignok, og det var da også meningen, selv om vi ikke sagde det ret højt dengang, det virkelig gjaldt, nemlig før folkeafstemningen om EF. Nu, hvor musefælden er klappet i, kan disse borgerlige politikere godt åbenbare hensigterne. Som Per Federspiel sagde i en tv-udsendelse om den politiske union EF: Enhver ved, at økonomi og politik hænger nøje sammen, og det har hele tiden været meningen, at det også skulle være en politisk union. Han forstod derfor overhovedet ikke, at man protesterede mod denne politiske union.

Jeg vil gerne øge forvirringen angående afstemningerne i FN ved ikke at snakke om to resolutioner, men om tre, for der er nemlig tre. Den første resolution, hvor USA, Vesttyskland, Frankrig, England m. v. var kritiseret, kom først til afstemning i fjerde udvalg. Der afstod Danmark fra at stemme. Vore EF-partnere gjorde vældigt vrøvl og lavede demarche i København, men det var desværre for sent – eller heldigvis. I tredje udvalg blev Danmark tærsket til at stemme imod en næsten tilsvarende resolution. Den tredje resolution er altså resolutionen om våbenembargoen.

Udenrigsministeren siger i sin redegørelse (Folketingstidende 1976–77, sp. 1678), at Danmarks stemmeafgivning var:

»udtryk for Danmarks politik siden 1963, således som den senest kom til udtryk ved vor tilslutning til communiqueet fra det nordiske udenrigsministermøde i august.«

Det er korrekt. Det var også vores argument, da der indløb en foreløbig instruks gående ud på, at Danmark skulle undlade at stemme. Vi krævede, at Danmark stemte ja til resolutionen, netop med baggrund i den hidtidige danske holdning, som igennem alle årene var et krav om bindende våbenembargo – hvad udenrigsministeren senest havde talt om under sin tale i generalforsamlingen en måneds tid tidligere. Et krav om en bindende våbenembargo måtte være begrundet i, at der rent faktisk fandt et våbensalg sted til Sydafrika, og kravet måtte være uafhængigt af, hvilke lande der ville blive ramt af en sådan våbenembargo.

Som bekendt endte det med, at Danmark